

THƠ XUÂN

Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Ấm áp huy hoàng ánh thái dương
Vạn vật tung bừng, ồ, lại Tết
Thêm mùa Xuân nữa chốn tha phương
Quê ơi, nỗi nhớ trào lên bút
Giục giã lòng ta khúc đoạn trường
Ta viết thơ này trong nước mắt
Gởi về quê mẹ với niềm thương
Bao nhiêu năm tháng xa xôi ấy
Là bấy nhiêu sầu, nhớ cố hương
Từ ta sống hận đời vong quốc
Lắm bùn chi quản cái thân lơ lửng
Đắng cay tủi nhục đời dâu bể
Cơm áo đầy, no, vẫn chán chường
Sang cả, mặc người xe với ngựa
Chuộng đời đậm bạc, cảnh thơ hương

*

Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Ngơ ngẩn lòng ta nhớ cố hương
Cánh én chiều qua quên đậu lại
Nên mùa Xuân chỉ có dư hương!
Cành mai vàng thắm, xanh hoài niệm
Câu đối hoa tiên đỏ vách tường
Xuân đến cho lòng xa xót nhớ
Những mùa Xuân cũ ở quê hương
Xuân xưa rục rở hoa đào nở

Mai cũng vàng tươi ngập cả vườn
Thanh quất xanh um, cành đỏ trái
Thủy tiên, thược dược thoảng mùi hương
Mứt gừng, mứt bí thơm, cay, ngọt
Tấp nập người đi chạt phố phường
Những tối thức khuya xem luộc bánh
Lửa hồng tỏa ấm, khói lam vương
Giao thừa đốt pháo mừng Xuân tới
Nghỉ ngút bàn thờ cảnh khói hương
Áo mới hoa đào nguyên nếp gấp
Thẹn thùng, duyên dáng, chị soi gương
Chị cười, môi thắm màu son nhạt
Má đỏ như tô lớp phấn hồng
Ngày ấy tuổi ta còn nhỏ lắm
Cuộc đời đang ngọt vị yêu thương
Ngày Xuân, đòi mẹ nguyên phong pháo
Cùng bạn đốt chơi ở cuối đường
Có cô hàng xóm thua đôi tuổi
Khác lớp nhưng chung học một trường
Hai đứa xuất hành đi chúc Tết
Chúc Thầy năm mới được an khang
Cảm động, thầy mời phong kẹo lạc
Và cười: "Học giỏi để làm gương!"
Có lần hai đứa chơi chồng vợ
Sính lễ, hoa cau nhạt ở vườn
Ta làm chú rể, vai phò mã
Cô dâu, nàng thích gọi "Hiền Nương"
Nàng cài lên tóc chùm hoa bưởi
Làm cả cung đình cũng ngát hương!
Thuở nhỏ, Xuân về, ta có đủ
Vì rằng Xuân ấy ở quê hương!

*

Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Ta nhớ quê ta, nhớ lạ thường
Mẹ hỡi, nằm sâu trong mạch đất
Có nghe hồn lạnh những chiều sương?
Bao năm con chẳng về thăm được
Mộ mẹ hoang tàn, vắng khói hương
Chị cũng đã về nơi chín suối
Biển sâu chị gởi nắm tàn xương
Nụ cười nát dưới chân cuồng tặc
Xác chị nằm sâu dưới đại dương
Cô bé nhà bên giờ đã lớn

Nẻo đời vụn ngã, gió cùng sương
Trò chơi ngày bé không thành được
Cô trách đời sao lắm chuyện buồn
Nhìn cánh hoa cau lòng cô lại
Nhớ người bạn cũ chốn tha phương
Ngày trước anh cô là chiến sĩ
Lừng lẫy danh vang khắp chiến trường
Thuở ấy, nhìn anh, ta thán phục
Ngực anh ngời sáng những huy chương
Bây giờ thân xác anh tàn phế
Vì bởi lao tù chẳng xót thương
Người vợ đỉnh chung từng xẻ ngọt
Xa lòng, cách mặt, dứt tơ vương
Chao ơi, đau xót tình dâu biển
Nước mắt, nhà tan, luống đoạn trường!

*

Sáng nay chợt thấy mai vàng nở
Nhớ cánh mai vàng chốn cố hương
Ta trải lòng ta trên giấy trắng
Tim hồng nhỏ lệ, khóc bi thương
Viết gì cho mẹ trong mồ vắng
Cho chị u sầu đáy đại dương
Cho anh trong ngục tù tăm tối
Cho lũ em thơ sống vĩa đường
Cho cô hàng xóm tình xưa lỡ
Đời khắc lòng cô vụn vết thương!?
Từ buổi ra đi không hẹn ấy
Tội tình mang nặng với quê hương
Chí trai quanh quần vòng cơm áo
Nửa mảnh trăng sầu đợi bóng gương
Chao ơi, cúi mặt mà thêm thẹn
Xuân đến, lòng đau, ứa lệ buồn
Bao giờ ta trở về quê nhỉ
Đi giữa cờ bay, giữa trống dồn???

NGÔ MINH HẰNG

Trang Blog: <http://thongominhhang1.blogspot.com.au/>

www.vietnamvanhien.org